

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 73/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Aleny Bohovičovej, súdnej exekútorky, 29. augusta 16, Banská Bystrica, IČO 35 982 586, zastúpenej advokátkou JUDr. Ľubicou Blažejovou, Krivánska 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9 Er 154/2016 z 23. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Aleny Bohovičovej **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Aleny Bohovičovej, súdnej exekútorky, 29. augusta

16, Banská Bystrica, IČO 35 982 586 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ľubicou Blažejovou, Krivánska 4, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Er 154/2016 z 23. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. V zmysle čl. X bodu 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľky 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že poverením okresného súdu č. 5601 151638 zo 14. marca 2016 bola sťažovateľka ako súdna exekútorka poverená vykonaním exekúcie na vymoženie dlžného výživného v sume 4 110 € a bežného výživného v sume 250 €, resp. 150 € mesačne v prospech dvoch maloletých oprávnených, ako aj na vymoženie trov exekúcie. Okresný súd uznesením č. k. 9 Er 154/2016-133 z 29. decembra 2016 exekúciu na základe návrhu oprávnených (zastúpených ich zákonnou zástupkyňou, pozn.) zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“).

4. V nadväznosti na právoplatné zastavenie exekúcie okresný súd (napadnutým) uznesením sp. zn. 9 Er 154/2016 z 23. januára 2019 podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku rozhodol o trovách exekúcie tak, že oprávnených zaviazal nahradiť sťažovateľke ako súdnej exekútorke sumu 83,57 €. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie nebolo prípustné.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.1 Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľky spočíva v jej výhrade, že okresný súd nepostupoval správne, keď jej napadnutým uznesením priznal odmenu za vykonávanie exekúcie určenú paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekúcie podľa § 14 ods. 1 a 2 v spojení s § 15 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) namiesto jej určenia podielom z vymoženej, resp. vymáhanej pohľadávky podľa § 16 ods. 1 a 2 v spojení s § 4 ods. 1 a 2 a § 5 vyhlášky.

5.2 Podľa sťažovateľky okresný súd v napadnutom uznesení „*vôbec neodôvodnil, akými právnymi úvahami sa riadil pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie*“, a pritom sa „*absolútne odmietol zaoberať sťažovateľom uvedenou argumentáciou tzn. otázkou nároku na odmenu súdneho exekútora z vymoženej pohľadávky, čo je podstatná otázka podporená aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR*“.

5.3 Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd „*absolútne odignoroval*“ skutočnosť, že hoci povinný uhradil vymáhanú pohľadávku (zameškané výživné, bežné výživné a trovy exekúcie oprávnených, pozn.) priamo k rukám zákonnej zástupkyne oprávnených, urobil tak v priebehu exekučného konania a „*pod vplyvom úkonov exekučnej činnosti*“, a preto sumu takejto úhrady vykonanej povinným bolo potrebné (na účely určenia odmeny sťažovateľky ako súdnej exekútorke) považovať za (exekučne) vymoženú.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. *Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 23. 01. 2019, č. k. 9 Er/l54/2016-175 porušené boli.*

2. *Uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 9 Er/l54/2016-175 zo dňa 23. 01. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.*

3. *Okresný súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 337,42 € na účet právneho zástupcu v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.*“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

14. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

15. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až § 16).

16. Podľa § 4 ods. 2 vyhlášky ak však ide o exekúciu na podklade exekučného titulu, v ktorom sa oprávnenému priznáva právo na opakujúce sa dávky, základom na určenie odmeny súdneho exekútora je trojročné plnenie.

17. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura.

18. Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 3,32 eura.

19. Podľa § 15 ods. 1 vyhlášky paušálnou sumou sa odmeňujú tieto úkony exekučnej činnosti.

20. Podľa § 16 ods. 2 vyhlášky ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie alebo pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky.

21. Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 16,60 € a najviac 33 193,92 €.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola oprávneným v exekučnom konaní uložená povinnosť uhradiť jej ako súdnej exekútorke trovy exekúcie v sume 83,57 €, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, resp. jej práva na spravodlivé súdne konanie. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (bližšie popísanej v časti I bode 5 tohto uznesenia, pozn.) spočíva v jej výhrade, že po zastavení exekúcie na podklade návrhu oprávnených jej mala byť priznaná odmena za výkon exekúcie určená podielom zo sumy vymáhanej pohľadávky uhradenej povinným v priebehu exekučného konania priamo do rúk zákonnej zástupkyne oprávnených, a nie paušálnou sumou za jednotlivé úkony vykonané v rámci exekúcie (tak, ako ju určil okresný súd). Sumu tejto úhrady vykonanej povinným totiž sťažovateľka považuje za sumu ňou vymoženú pred zastavením exekúcie.

23. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

24. V kontexte argumentácie sťažovateľky, ktorou odôvodňuje namietané porušenie jej v ústavnej sťažnosti označených práv, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu práva garantovaného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú pritom predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

25. Okresný súd svoje rozhodnutie o trovách exekúcie vo veci sťažovateľky odôvodnil v napadnutom uznesení okrem iného takto:

„Vzhľadom na dôvod zastavenia exekúcie, t. j. návrh oprávnených na zastavenie exekúcie, je v danom prípade namieste aplikácia citovaného ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, a preto súd uložil oprávneným uhradiť súdnemu exekútorovi

vzniknuté nevyhnutné trovy exekúcie nie však v takej výške, v akej si ich súdny exekútor uplatnil.

... Súd po preskúmaní špecifikácie trov dospel k záveru, že súdny exekútor si odmenu v zmysle ust. § 5 ods. 1 cit. Vyhlášky v rámci doteraz vzniknutých trov exekúcie nevyčíslil správne, keď si uplatňoval trovy vo výške 5172,00 eur pozostávajúce z 20% odmeny z vymáhanej pohľadávky vo výške 4110,00 eur a poplatkov za overenie listín vo výške 17,56 Eur + za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 19,92 eur, ďalej odmeny 20% z bežného výživného za 3 roky (t. j. 400,00 eur x 12 mesiacov x 3 roky) vo výške 14.400,00 eur a náhrady hotových výdavkov v sume 600,00 eur, ktoré bližšie nešpecifikoval.

... Súd dňa 09.04.2018 vyzval súdneho exekútora aby opätovne predložil súdu špecifikáciu trov a to v súlade s § 14, § 15 a § 22 Vyhlášky nakoľko zistil, že súdny exekútor postupoval pri vyčíslení nesprávne podľa ust. § 5 ods. 1 Vyhlášky.

... Vzhľadom k tomu, že súdny exekútor aj napriek výzve súdu opätovne postupoval pri vyčíslení trov podľa § 5 ods. 1 Vyhlášky, súd mu po preskúmaní špecifikácie trov exekúcie ako aj predloženého exekučného spisu sp. zn. EX 17/2016 priznal odmenu na ktorú mal nárok v zmysle ust. §14 ods. 1 Vyhlášky vo výške 33,19 eur.

Súd poukazuje na vyššie spomínané Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Cdo 12/2009, ktorý uvádza, že 20% odmena z výšky pohľadávky patrí exekútorovi, okrem prípadov vyslovene uvedených vo vyššie cit. Vyhláške. Zastavenie exekúcie súdom je výnimkou, kedy súd nepostupuje v zmysle ust. §5 ods. 1 cit. Vyhlášky. Rovnako aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Cdo 16/2005, v ktorom je uvedené, že pokiaľ príde k zastaveniu exekúcie súdom, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa neurčuje v závislosti od výšky vymáhanej pohľadávky, ale súd postupuje v zmysle § 14 a 15 cit. Vyhlášky.

... Po vykonaných úpravách súd priznal súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 83,57 eur, ktoré pozostávajú z odmeny súdneho exekútora vo výške 33,19 eur, náhrady hotových výdavkov vo výške 36,45 eur, 20% DPH, t. j. 13,93 eur.“

26. Ústavný súd po preskúmaní veci, vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu (ktorého podstatné časti už boli citované, pozn.), dospel k záveru, že označené rozhodnutie všeobecného súdu nevykazuje znaky zjavnej

neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Kľúčový (a sťažovateľkou namietaný) právny záver okresného súdu, že sťažovateľke ako súdnej exekútorke v danom prípade po zastavení exekúcie patrila tzv. paušálna odmena za jednotlivé úkony exekučnej činnosti (§ 14 v spojení s § 15 vyhlášky), a nie tzv. podielová odmena z vymoženej, resp. vymáhanej pohľadávky (§ 4 ods. 1 a 2 v spojení s § 5 vyhlášky, resp. § 16 ods. 2 v spojení s § 5 vyhlášky), nemožno podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci hodnotiť ako taký, ktorý by popieral zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Okresný súd pritom v napadnutom uznesení svoje závery aj logickým, presvedčivým a ústavne konformným spôsobom odôvodnil.

27. Vo vzťahu k výhrade sťažovateľky, že povinný uhradil vymáhanú pohľadávku priamo oprávneným (resp. ich zákonnej zástupkyňi) v priebehu exekučného konania a „*pod vplyvom úkonov exekučnej činnosti*“, a preto bolo potrebné jej odmenu vyčísliť podielom zo sumy tejto úhrady ako z vymoženej pohľadávky (§ 4 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 vyhlášky), ústavný súd uvádza, že s takýmto názorom sa nemôže stotožniť. Spôsoby vykonávania exekúcie (a teda spôsoby exekučného vymoženia pohľadávky súdnym exekútorom, pozn.) sú totiž taxatívne ustanovené v § 63 Exekučného poriadku a z dokumentácie priloženej k ústavnej sťažnosti, ako ani z vyjadrení samotnej sťažovateľky v ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by ako súdna exekútorke v priebehu predmetnej exekúcie vymohla aspoň časť exekvovanej pohľadávky oprávnených niektorým zo spôsobov uvedených v označenom zákonom ustanovení. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj z podania sťažovateľky doručeného okresnému súdu 21. mája 2018, ktorým reagovala na výzvu exekučného súdu na riadne vyčíslenie trov exekúcie, síce vyplýva, že sťažovateľka v priebehu predmetného exekučného konania vymohla od povinného sumu 457,89 €, túto však zaúčtovala na trovy exekúcie (a nie na vymáhanú pohľadávku oprávnených), a preto ani túto sumu podľa názoru ústavného súdu nebolo možné považovať za (čiastočné) vymoženie pohľadávky oprávnených, ktoré by mohlo byť základom na určenie podielovej odmeny v zmysle § 16 ods. 2 vyhlášky. Právny záver vyvoditeľný z napadnutého uznesenia okresného súdu, že v priebehu exekučného konania vedeného sťažovateľkou nedošlo (ani k čiastočnému) vymoženiu exekvovanej pohľadávky (oprávnených), a preto sťažovateľke nebolo možné priznať odmenu určenú podielom

z vymożenej pohľadávky, preto ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný.

28. Z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj z dokumentácie pripojenej k ústavnej sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľka, vychádzajúc z § 4 ods. 2 vyhlášky, si vyčíslila odmenu za výkon exekučnej činnosti (okrem iného) aj podielom zo sumy predstavujúcej trojročné (opakujúce sa) plnenie vymáhaného výživného. Podľa názoru ústavného súdu aplikácia označeného ustanovenia vyhlášky vzťahujúceho sa na prebiehajúcu exekúciu v okolnostiach posudzovanej veci vôbec neprichádzala do úvahy, keďže vyhláška obsahovala špeciálnu úpravu vzťahujúcu sa výslovne na rozhodovanie o odmene súdneho exekútora po zastavení exekúcie (§ 14 v spojení s § 15 vyhlášky), ktorú okresný súd aj aplikoval. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu považuje za ústavne konformné aj v tej časti, z ktorej vyplýva, že sťažovateľke v danom prípade nevznikol nárok (ani) na odmenu určenú podľa § 4 ods. 2 vyhlášky.

29. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky poukazuje aj na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) konania. Podstatou je, aby postup súdu, ako aj jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako z ústavného hľadiska udržateľné (neudržateľné je až v prípade, ak porušenie noriem podústavného práva dosahuje osobitnú ústavnú intenzitu). Ak to tak je (tak ako v prípade okresného súdu vo veci sťažovateľky, pozn.), ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a záverov všeobecných súdov, vyslovovať porušenia základných práv a slobôd a nahrádzať tak rozhodnutia všeobecných súdov svojimi vlastnými (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

30. Na základe uvedených skutočností, sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti

na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu